

dersgrænſe. Jeg har ikke driflet mig til at ſtulle noget Ændringsforſlag i den Henseende til de forſkjellige Behandlinger, ſom have fundet Sted, dels paa Grund af min Stilling her i Thinget og dels fordi der ikke enten i dette eller i det andet Thing er blevet taget videre Henſyn til den fremsatte Tanke. Alligevel har jeg ikke opgivet Haabet om, at den fremsatte Tanke kunde vinde Indgang, og i alt Fald tror jeg, at det ikke vilde være til Sagens Gavn, om man vilde viſe den ſidſte Leilighed fra ſig til at ſøge at komme til en Overenskomſt med det andet Thing og med Ministeren, ſaavel om det nævnte Punktum ſom om Kirkebygningens Benyttelse, og da jeg for mit Bedkommende ikke har opgivet Haabet om, at en ſaadan Overenskomſt kan naas, vil jeg tilraade det ærede Thing at vedtage det ærede Medlems Forſlag om Sagens Henviſning til et Fællesudvalg.

Octavius Hansen: Jeg kan paa ingen Maade være enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), naar han udtalte den Formening, at det ſtulde ſtaa i Regjeringens Magt rent adminiſtrativt at give Tilladelse til Oprettelse af Valgmenigheder. Jeg kan heller ikke være enig med det ærede Medlem i det Standpunkt, ſom han indtager, at naar Folkethinget ikke kan ſaae Alt, hvad det forlanger, vil det Intet have. Vi maa huſke paa, at ſelv om en ſaadan Stilling efter Forfatningen kan være forſvarlig lige overfor rent finansielle Love, er det dog noget for ſtærkt at overføre den ſamme Stilling til den Slags Love, ſom der her er Tale om. Vi maa fremdeles huſke paa, hvorledes denne Sags Stilling har været fra den Tid af, da den blev indbragt i denne Samling. Det er Regjeringen og — lad mig tilføje — det andet Thing, der paa en Maade have raſt Haanden til os ved at ſamtykke i, at den Tidsgrænſe, der er ſat for Valgmenighedsloven, ſkal falde bort. Da ſaa Sagen kom her over, blev der tilføjet to meget beſtemte Forordninger, og dem har Landſtinget troet ikke at kunne gaa ind paa, men der var dog et meget betydeligt Mindretal derovre, ſom mente, at det i en enkelt og meget væſentlig Retning kunde lempe ſig efter Stemningen i dette Thing. Derhos er det jo ogsaa antydet af den ærede ſidſte Taler, at der kunde tænkes forſkjellige andre Maader, hvorpaa man kunde komme til en Overenskomſt. Til Slutning vil jeg bemærke, at naar vi nu lade Sagen falde, er der ikke fjerneste Udſigt til, at den vil blive optagen i det andet Thing, og da vil der komme en Tid, da Valgmenigheder ikke kunne oprettes. Efter dette, tror jeg, at det med Rette kan ſiges, at Grunden er den, at Folkethinget ogſaa ved en Lov ſom denne har erklæret, at det ikke paa noget Punkt vil give efter for Landſtinget og Regjeringen.

Minneſted: Ja, jeg vil udtale mig væſentlig i ſamme Retning ſom den ærede ſidſte Taler. Af de Indvendinger, der ere fremkomne imod Nedsættelse af et Fællesudvalg, maa jeg ſige, at jeg overnaade godt kan forſtaa den, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg); den forekommer mig at være meget forreſt og meget logiſt. Det ærede Medlem ſagde nemlig ſom ſaa: „Hvad vi her have vedtaget i Dag, er det, vi ville have, og Mindre ville vi ikke nydes med; hvad ſkulle vi ſaa med Fællesudvalg.“ Deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret; er det givet og ganſke ſikkert, at man ikke vil vige en Tøddel fra det, man har vedtaget her, vilde det ganſke viſt være forgjæves at nedsætte Fællesudvalg, og hvis Thingets Flertal er af den ſamme Anſkuelse ſag er det fuldkomment logiſt og forreſt, at det ikke vil nedsætte Fællesudvalg. Derimod kan jeg mindre godt forſtaa den Begrundelse, der er fremkommen fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen). Han anførte nemlig, at efter hans Mening laa Banſteligheden ikke hos det andet Thing, men derimod hos Regjeringen. Det forekommer mig imidlertid, at det er netop det, man vil kunne komme til at prøve ved at nedsætte et Fællesudvalg og derefter ſaae en Afſtemning frem i begge Thing. I alt Fald mener jeg, at naar man ikke er ſaa overbeniſt, ſom det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds og hans Meningsſteller ere det, om, at Banſteligheden altid ligger hos Regjeringen og ikke hos det andet Thing, ſaa er det dog maatte det Rigtigſte at lade det komme til en Prøve i denne Sag, for at vi kunne komme til at ſe, hvor Banſteligheden ligger, og hvorvidt den lader ſig overvinde, og om den ikke lige ſaa meget ligger hos det andet Thing ſom hos Ministeren. Jeg vil derfor tillade mig at ſtemme for Forſlaget om Nedsættelsen af et Fællesudvalg.

S. A. Hansen: Jeg vilde ikke have taget Ordet igjen, idet jeg jo allerede før har nævnt, af hvilke Grunde jeg vilde ſtemme imod Forſlaget; men da flere ærede Medlemmer have opholdt ſig ved, hvad jeg har ſagt, ſkal jeg dog endnu ſige et Par Ord. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Caſſe) var ſaa god at minde om, hvad jeg havde ſagt ved Sagens 1ſte Behandling, men jeg kunde onſke, at han havde været noget mere fuldstændig, naar han overhovedet vilde indlade ſig paa at anføre, hvad jeg havde ſagt. Da han imidlertid var højt ufuldstændig i ſin Angivelse heraf, maa jeg tillade mig at ſupplere hans Bemærkninger. Jeg ſagde ved 1ſte Behandling, at da Valgmenighedsloven forſte Gang blev vedtaget her, ſtemte jeg imod den, fordi den ikke havde de to Beſtemmelſer om Benyttelse af Kirkerne og Ordination af theologiske Kandidater til Præſter for Menighederne. Naar jeg ſaaledes